

ELSŐ FEJEZET

2008 SZEPTEMBERE

Már régen abbamaradt a sikoltozás, már csak a barátaim halk sírását hallottam, miközben a mentőt várták, amikor észrevettem, hogy még mindig szorítom a szerencsepénzt. Képtelen voltam elengedni ezt az apró talizmánt. Talán azt hittem, hogy a pusztá akaratommal visszafordíthatom az időt és kitörölhetem a tragédiát.

Létezik, hogy Jimmy mindössze fél órával azelőtt vette fel a földről a csillogó fémpénzt a parkolóban?

– Szerencsét hoz – vigyorgott. Feldobta az érmét a levegőbe, aztán fél kézzel elkapta.

Visszamosolyogtam rá. Világoskék tekintete egy pillanatra elborult az ingerültségtől, amikor Matt kigúnyolta: – Jimmy, haver, szólhattál volna, hogy le vagy égve! Nem kell átfésülnöd a járdát, hátha találsz egy kis pénzt!

Matt nevetett, átkarolta a vállamat, és közelebb húzott magához. Azt hittem, Jimmy sötét nézése csak Matt megjegyzésének szól, amivel a családjaik anyagi helyzete közti különbségen viccelődik. Lehet, hogy részben igazam volt. De biztos, hogy

nem egészen. Többről volt szó... Persze ezt csak jóval később értettem meg.

Meleg szeptemberi este volt. A lenyugvó nap fényében álltunk, és a többieket vártuk. Jimmy már a parkolóban volt, amikor Matt-tel megérkeztünk. Matt kissé magamutogató módon jó sokáig válogatott a szabad helyek között, míg végre megtalálta az új szerzeménye számára megfelelőt. Még a nászutas időszakban járt, amit minden fiú átél. Ez az az időszak, amikor még szerelmesek a kocsijukba. Nagyon reméltem, lesz benne annyi jó érzés, hogy nem kezd el dicsekedni a többiek előtt.

Az új autó szép volt, sportos és drága. Én kábé ennyire értek a kocsikhoz. A szüleitől kapta a kitűnő érettségijéért. Már ennyiből is látszik, miért hagyott néha rossz szájját a többiekben, amikor szóba került a pénz. Matt általában jófej volt, és nem dörgölte az orrunk alá, hogy a családja milyen gazdag. De néha kicsúszott a száján egy kellemetlen megjegyzés, ami feszültséget keltett. Nagyon szerettem volna, ha akkor este nem mond semmi bántót, ami tönkreteszi a hangulatot, hiszen mind tudtuk, hogy az lesz az utolsó közös vacsoránk.

– Ma is dolgoztál, Jimmy? – kérdeztem, mert pontosan tudtam, mennyire szeretné, hogy valami semleges témáról beszélgessünk.

Mosolyogva fordult felém. Esküszöm, négyéves kora óta semmit sem változott a mosolya.

– Igen, ezen a héten segíték utoljára a nagybátyámnak, utána meg végre letehetem a talicskát és a vasvillát. Én és a kertészke-dés megváltunk egymástól.

– Nézd a jó oldalát! Szépen leburnultál a nyáron, és nem kellett polcokat pakolni a szupermarketben.

Ez igaz is volt. Jimmy világos bőre aranybarnára sült, karja pedig megizmosodott a hónapokig a szabad ég alatt végzett fizikai munkától. Matt és én is barnák voltunk, hiszen nemrég jöttünk vissza a szülei villájából, Franciaországból. Ez is érettségi ajándék volt – kettőnknek.

Apu elég nagy ügyet csinált ebből. Persze kedvelte Mattet, aki sokat járt hozzánk, hiszen már két éve együtt voltunk. De az utolsó pillanatig nem lehetett tudni, vajon elenged-e két hétre Matt családjával. Részben a pénz miatt, mivel Matt szülei hallani sem akartak róla, hogy apu kifizesse az utamat. Részben viszont... nagyon részben... ez az apa-lánya-barátja probléma volt a ludas. Szerintem minden apa keresztülmegy ezen, de nálunk sokkal súlyosabb volt a helyzet, mert nem volt anyukám, aki elsimította volna a dolgokat. Végül is Matt meg én meggyőztük, hogy minden szuper lesz, külön szobában fogunk aludni, és végig Matt szüleivel leszünk. Persze ebből egy szó sem volt igaz.

Ez a gondolatsor már nem először juttatta eszembe, mi lesz apuval, amikor hó végén elmegyek az egyetemre. Éreztem, hogy összeráncolódik a szemöldököm, úgyhogy igyekeztem elhessegetni a gondolatot. Egész nyáron ezen rágódtam, és eszem ágában sem volt elrontani az utolsó estét, amit a barátaimmal tölthetek. Ebben az ügyben úgysem tehettem semmit.

Ekkor szerencsére befutott két kocsi. Mindkettő jóval régebbi volt, mint Matté, de a tulajdonosaik ugyanúgy rajongtak értük. A hozzánk közelebb parkoló, pici, kék autó hátsó ajtaja kinyílt, és Sarah sietett oda hozzánk lehetetlenül magas sarkú cipőjében. Ijesztő volt, ahogy az egyenetlen betonon botladozott.

Szorosan átölelt.

– Rachel, drágám, hát hogy vagy?

Én is megöleltem. Gombóc nőtt a torkomban, amikor arra gondoltam, hogy ezentúl már csak tanítási szünetekben fogunk találkozni, nem pedig mindennap, ahogy a gimiben. Jimmyn kívül ő volt a legrégebb barátom. És akármennyire szerettem is Jimmyt, azért vannak dolgok, amiket csak egy barátnővel lehet rendesen megbeszélni.

– Bocs, hogy késtünk – szabadkozott Sarah.

Erőltetetten mosolyogtam: Sarah *mindig*, mindenholnan elkésett. Ahhoz képest, milyen szép lány volt, hihetetlenül sok időt töltött készülődéssel. Csak többszöri frizuraváltás és átöltözés után lehetett kirobbantani a tükör elől. Mindig elégedetlen volt a végeredménnyel, amit én mindig röhejesnek éreztem, mert szív alakú arcával, csillogó, göndör, barna hajával és törékeny alkatával mindig tökéletesen csinos volt.

– Régóta vártok? – kérdezte, majd belém karolt, és elhúzott Matt-től, hogy együtt tegyük meg a parkoló és az étterem bejárata közti távolságot. Így biztos lehetett benne, hogy egy darabban ér oda az idéetlen magas sarkúja ellenére is, de lehet, hogy csak nem akarta látni, ahogy Trevor és Phil elalél, amikor Cathy kiszáll a kocsiból.

– Épp csak annyi ideje, hogy Matt kiborítsa Jimmyt – feleltem olyan halkán, hogy csak ő hallhatta. Mindentudón mosolygott.

– Ó, akkor csak most jöttetek!

Már meg is érkeztünk a hátsó teraszra, ahonnan a bejárat nyílt. Bevártuk a baráti társaság fiú tagjait (Matt is köztük volt), akik mind igyekeztek úgy tenni, mintha fel sem tűnt volna nekik Cathy merészen kivágott blúza. Testhezálló farmerben és

magas sarkú szandálban érkezett – Sarah nem kis bosszúságára tökéletesen tudott járni benne –, és úgy nézett ki, mint aki egy fotózásra tart. Hosszú, szőke haja a vállára omlott. Annyira tökéletes volt az összkép, hogy úgy néztem ki mellette, mint aki a sötétben magára kapkodott valami rongyot, amit ráadásul a turkálóból szerzett.

Cathy került utoljára a társaságba. Hatodikban jött. Azelőtt Sarah, én meg a négy fiú szoros kapcsolatban álltunk egymással. Persze kissé kiegyensúlyozatlan volt a nemek aránya, de olyan régóta voltunk már barátok, hogy ez nem okozott gondot. Ezzel együtt a fiúk érthető okokból nagyon örültek Cathy lassú beilleszkedésének. A külsejét nem számítva jó volt Cathyvel lógni. Egy sokkal nagyobb városból költöztek Great Bishopsfordba, úgyhogy ő volt köztünk a legmenőbb és legtájékozottabb. Ráadásul közvetlen, barátságos lány volt, akit nagyon jó humorral áldott meg az ég. Amikor éppen nem flörtölt vérlázító módon tíz kilométeres körzetünkben minden fiúval, egészen kedveltem.

Sarah-nak azonban voltak fenntartásai. Nemegetszer, amikor Cathy a tyúkszemére lépett, sötétben megjegyezte: – Utolsónak jött, elsőnek megy.

Amikor Jimmy odaballagott hozzánk, Sarah arrébb ment, és a beüvegezett étlapot tanulmányozta. A többiek körülállták Matt kocsját, és azt csodálták – vagy inkább Cathy melleit, gondoltam rosszindulatúan, miközben ő jó mélyen lehajolt, hogy közelebről megnézzé a dísztárcsát. Mintha annyira érdekelné a dísztárcsa!

– Sokkal szebb vagy nála – súgta a fülembé Jimmy, aki azonnal kitalálta, mire gondolok.

– Ennyire nyitott könyv vagyok előtted? – kérdeztem, és rámosolyogtam.

A jól ismert mosollyal felelt, amitől ráncba szaladt a szeme és felderült az egész arca.

– Úgy ám, de elég jó könyv.

– Egy szakadt, régi könyv, nem egy menő divatmagazin.

Követte a tekintetemet, és értette a hasonlatot. Mindketten Cathyt néztük, ahogy ott állt Matt mellett, és elbűvölten hallgatta, ahogy Matt a kocsit magasztalja.

– Nincs okod aggodalomra – biztosított Jimmy, és egy pillanatra megérintette a vállamat. – Matt hülye lenne másra nézni, amikor itt vagy neki te.

– Hmm. – Csak ennyit tudtam kinyögni, mert döbbenet tapasztaltam, hogy a szavai hatására elpirultam. Gyorsan elfordultam, nehogy meglássa.

A tükörképemet néztem az étterem ablakában, és úgy éreztem, legkedvesebb barátom nem volt egészen őszinte. Vagy ha mégis, akkor érdemes lenne szemészhez fordulnia. Amit az üvegben láttam, annak esélye sem volt rá, hogy valaha is olyan reakciót váltson ki a férfiakból, mint Cathy. Hosszú, sötét, szögegyenes haj, nagy szem, ami kontaktlencse nélkül vak, mint egy denevéré, valamint kissé vastag ajak. Kellemes, de nem szép arc. Valljuk be, egy férfi sem fordulna meg utánam. Ez korábban sosem aggasztott, de amióta Matt-tel voltam, aki tagadhatatlanul istenien nézett ki, sokkal tisztábban láttam a hiányosságokat, amikkel az anyatermészet megvert.

– Különben is, nekem mindig az a szeplős kislány leszel, akinek szünet van a fogai közt, és eláll a füle.

– Az tízéves koromban volt! – tiltakoztam. – Hála az égnek, hogy létezik fogszabályzó. Tényleg muszáj minden apróságra emlékezned a gyerekkoromból?

– Nem tehetek róla – felelte furán Jimmy. Nem is hagytam volna annyiban ezt a furcsa választ, ha nem éppen abban a pillanatban értek volna oda a többiek.

– Gyertek már! – sürgetett minket Matt. Megfogta a kezeimet, jó erősen szorította. – Menjünk, mielőtt még odaadják az asztalunkat valaki másnak!

Egyszerre nyomultunk be az étterembe, fogtuk egymás kezét, néhányan átkaroltuk egymás vállát, és fogalmunk sem volt róla, hogy fél óra múlva visszavonhatatlanul megváltozik majd az életünk.

Azonnal az asztalunkhoz vezettek minket. Az étterem főbejáratánál volt, egy óriási ablak mellett, ahonnan szép kilátás nyílt a főutcára és a közeli domb tetején álló templomra. Miközben átfurakodtunk az asztalok között, láttam, mennyi elismerő pillantást zsebel be Cathy a többi férfi vendégtől. Abban is biztos voltam, hogy Matt sem maradt észrevétlen a nők számára. Megpróbáltam elnémítani azt az ideges kis hangot, ami már hónapok óta duruzsolt a fülemben.

Matt nagyon vonzó srác volt. Persze hogy észrevették a nők, az lett volna furcsa, ha nem így van. Egyrészt élveztem, hogy *mellettem* áll, az *én* kezemet fogja, miközben a zsúfolt étteremben szlalomozunk, másrészt ott volt bennem a soha ki nem mondott félsz, amivel előbb vagy utóbb szembe kell nézmem. Mi lesz, amikor nem leszünk mindig együtt, és nagy lesz a kísértés? Vajon a mi kapcsolatunk túléli majd azt a pár évet, amíg

egyetemre járunk, vagy nekünk is az a sorsunk, hogy szétmenjünk a távkapcsolat miatt?

Nagyon örültem, hogy ezt a gondolatsort megakasztotta az enyhe akcentussal beszélő, olasz pincér, amikor megérkeztünk az asztalunkhoz. Mivel elég zsúfolt volt az étterem, összetoltak nekünk két asztalt, úgyhogy egy eléggé szűk helyen kellett átnyomakodni az asztal meg egy betonoszlop között, hogy az ablak melletti helyre ülhessek.

Azt kívántam, bárcsak Sarah ért volna oda előbb, mert ő sokkal vékonyabb volt nálam, de azért sikerült átverekednem magam azon a résen, és még csak be sem szorultam. Az nagyon kellemetlen lett volna. Matt mellém ült le, és a többiek is elhelyezkedtek. Jimmy is az ablak mellé ült, velem szemben, Sarah meg tőle jobbra. Látni sem akartam azt a ciki tülekedést, ami azért folyt, hogy ki üljön Cathy mellé, aki Matt másik oldalán foglalt helyet. Én egyébként is azt gondoltam, a pole pozíció vele szemben van, ahonnan kitűnő kilátás nyílik a dekoltázsára. Titokban, a terítő takarásában többször is lejjebb húztam magamon a pólót, hogy két-három centivel mélyebb legyen a dekoltázsom. Aztán idióta módon elvörösödtem, amikor észrevettem, hogy Jimmy mindent látott, és most remeg a szája széle.

– Mi olyan vicces, Jimmy? – kérdezte váratlanul Matt. Erre valami szörnyű véletlen folytán mindenki elhallgatott és várta a választ. A szememmel kétségbeesetten próbáltam üzenni, nehogy eláruljon, de feleslegesen aggódtam.

Jimmy a legnagyobb lelki nyugalommal megfogta az étlapot, és vállat vont.

– Semmi különös, csak eszembe jutott, milyen vicceset mondott ma a nagybátyám.

A többiek követték a példáját, és az étlapot tanulmányozták, én meg ránéztem, és egy köszönömöt tátoztam neki. A mosoly, amit válaszul kaptam, annyi melegséget és szeretetet sugárzott, hogy összerándult a gyomrom. Összezavarodtam, elkaptam a tekintetemet, és úgy tettem, mintha komolyan foglalkoztatna, vajon a lasagnét vagy a cannellonit érdemes megkóstolni.

Matt átkarolta a derekamat, és magához húzott, miközben választottunk az étlapról. Amikor percekkel később Jimmyre néztem, ő már Sarah-val beszélgetett. Igaz, találkozott a tekintetünk, és rám is mosolygott. A gyomrom a helyén maradt.

Nem lehetett nem észrevenni a társaságra telepedett nosztalgikus hangulatot. Szinte érezni lehetett a levegőben a közelgő elválást, akár a paradicsom- és a fokhagymaillatot. Nekem még több hetem volt a Brightonba költözésig, de Trevornak és Philnek már a következő héten indulnia kellett, és Sarah is csak néhány nappal maradhatott tovább, mint ők. Valahogy nem tudtam elképzelni, ahogy a csapat maradéka, Cathy, Jimmy, Matt és én összeülünk a következő hetekben.

Meglepett, milyen hirtelen és milyen erővel tört rám az érzés, hogy nem akarok elmenni. Nem arról van szó, hogy nem akartam egyetemre menni. Hogyne akartam volna! Keményen megdolgoztam azért, hogy olyan jegyeket szerezzek, amikkel bekerülhettem az újságíró szakra. Csak akkor este fogtam fel először teljes valójában, hogy most valóban lezárul életem egy nagyon fontos szakasza.

Egyelőre képtelen voltam az új kezdetre koncentrálni, mert nem hagyott nyugodni a gondolat, hogy el kell válnom a pasimtól és a két legjobb barátomtól. Tudom, nevetséges, de könnybe lábadt a szemem, úgyhogy gyorsan el is fordultam.

Inkább néztem a lenyugvó napot, mint a többiek reakcióját, amikor észreveszik, hogy sírok.

– Jól vagy? – súgta Jimmy. Előrehajolt, hogy csak én halljam, amit mond.

Matt éppen italt rendelt, úgyhogy nyugodtan visszasuttoghattam: – Jaj, semmi, csak kicsit elérzékenyültem, tudod. Minden megváltozik, el kell búcsúzni tőletek, ilyesmi... – Hirtelen elhallgattam, és vártam a csípős megjegyzést, de legnagyobb meglepetésemre Jimmy átnyúlt az asztalon, és két keze közé vette a kezemet, amivel az evőeszközt babráltam zavaromban.

Másnak éreztem az érintését. Nem úgy fogta meg a kezemet, ahogy óvodáskorunk óta mindig. Talán csak a nyári munkában megkeményedett bőre miatt volt, vagy az volt furcsa, mennyire kicsi a kezem az övéhez képest?

Nem megláttam, inkább megéreztem, hogy Matt észrevette, mi történik, de sietős visszavonulás helyett Jimmy még egyszer megszorította a kezemet, és lassan húzta csak el a sajtóját. Matt ösztönösen közelebb húzódott hozzám, így magára vonta a figyelmemet, és visszaszerezte a felségterületét is. Csak néhány pillanattal később tűnt fel, hogy Jimmy valahogy a tenyerembe csempészte a szerencsepénzt, amit még a parkolóban talált.

Szorítottam az érmét, és talán nagyobb jelentőséget tulajdonítottam neki, mint amennyit érdemelt. Annyira jellemző volt Jimmyre, hogy még a szerencse lehetőségét is meg akarja osztani velem. Végül is olyan sok mindent megosztottunk az évek során. Inkább tekintettem testvéremnek, mint barátomnak. Tulajdonképpen, ha belegondolok, az egész családját közelebb éreztem magamhoz, mint a saját rokonaimat.

Az édesanyáink már jóval a születésünk előtt is nagyon jó barátnők voltak, úgyhogy amikor anyukám váratlanul meghalt, még totyogós koromban, Jimmy családja gyakorlatilag befogadott minket, megosztották velünk az életüket és a szeretetüket. Sokkolt a felismerés, hogy nem apu az egyetlen családtag, akit heteken belül el kell hagynom. Majdnem ugyanolyan nehéz lesz elbúcsúznom Jimmy szüleitől és az öccsétől is.

Amikor megérkezett a két üveg bor, amit Matt rendelt, kocintottunk.

- A költözésre...
- Arra, hogy nem bukunk meg!
- Az új életünkre...
- És a régi barátokra!

Ez utóbbit mind egyszerre mondtuk, és ahogy a poharak összeérték, gyönyörűen megcsillant rajtuk a nap sugara.

A többiek jókedvűen viccelődtek, húzták egymást, én viszont még egyszer végignéztem mindenkin, és megpróbáltam jó mélyen az emlékezetembe vésni ezt a pillanatot. Tudtam, elkerülhetetlen, hogy mindenki új barátokat szerezzen a főiskolán vagy az egyetemen, de akkor nehéz volt elképzelni, hogy az új kötélekek lesznek olyan erősek, mint a hetünket összekötő kapocs.

Ahogy mindenkit jól megnéztem, előtört egy-egy emlék vagy érzelem. Olyan sok, hogy szinte el sem tudtam választani őket egymástól, de minden emlék a barátságunk falának egyik téglája volt. Azt hittem, ez a fal mindig erősen fog állni, bárhová sodorjon is minket az élet.

Amikor Sarah-ra néztem, elnyomtam egy mosolyt. Furcsa, de máris féltékeny voltam a csoporttársaira, akiket majd

a művészettörténet szakon megismer. Örült, hűséges, vicces és gondoskodó lány volt. Az ő barátsága volt az egyik legnagyobb kincsem. A jövődöbéli ismerőseinek fogalmuk sem lehetett, milyen szerencsések.

Ott volt még Jimmy. Egész nyáron annyit idegeskedtem azon, milyen lesz, amikor majd nem lehetek Matt-tel, ám ha betüremkedett a gondolataim közé, milyen lesz elbúcsúzni Jimmytől, gyorsan elhessegettem ezt a képet. Furcsán hangozhat, de annyira szörnyű, annyira nehezen emészthető volt a gondolat, hogy őt sem láthatom majd rendszeresen, hogy inkább nem is akartam ezen rágódni.

Csalódottan vettem tudomásul, hogy közel sem állok készen az elutazásra.

Miközben a vacsoránkat vártuk, időnként kinéztem az ablakon, fel a dombra, a templomra. A nap lenyugvóban volt, az ég a vörös és az arany árnyalataiban fürdött, amitől a máskor sűrke aszfalt varázslatos színekben játszott. Nem sokan jártak az utcán, de a rengeteg parkoló autó arról árulkodott, hogy a környéken jó forgalmat bonyolítanak a pubok és az éttermek. Valahol a távolban felhangzott egy sziréna.

– Rachel, figyelsz te egyáltalán?

Összerezentem. Elszakadtam az utcától, és Jimmyre néztem. Ő szólt hozzám.

– Ne haragudj, elkalandoztam. Mit is mondtál?

Mattre sandított, aki éppen Cathyvel csevegett. Jimmy nem örült, hogy meg kell ismételnie, amiről lemaradtam.

– Csak azt kérdeztem, hogy ha nem túl sok a dolgod holnap délután... hogy akkor van-e kedved átugrani hozzánk.

Nagyon szokatlan volt tőle ez a bizonytalan meghívás, össze is zavart vele egy pillanatra. Mind a hangnem, mind a hivataloskodás meglepett. Jimmyvel csak úgy meg szoktunk jelenni a másik küszöbén, sosem kellett meghívniuk egymást.

– Persze, belefér. Amúgy is el akartam még búcsúzni a szüleidtől.

– Hát, ők, mondjuk, nem lesznek otthon holnap. – Megint ez a bizonytalan hang. – Senki sem lesz otthon, csak én. Én... ööö... én... csak szeretnék négy szemközt mondani valamit. Jó?

Vajon csak a vörösen izzó nap tette, vagy tényleg elpirult?

Nagyon szeretett volna még azelőtt választ kapni, hogy Matt visszafordul hozzám, úgyhogy gyorsan megnyugtattam: – Persze hogy jó. Kettő körül ott vagyok, oké?

Bólintott, aztán felsóhajtott, mintha nagy kő esett volna le a szívéről, mintha túl lenne valamin, amitől félt. Ettől még inkább fúrta az oldalamat a kíváncsiság. De sajnos nyilvánvaló volt, hogy csak másnap tudhatom meg, miről is van szó.

Megérkeztek a pincérek, és sorban letették elénk a tányérokot. Matt kihúzta magát, levette a kezét a derekamról, majd váratlanul szájon csókolt, mielőtt arrébb csúszott volna.

– Ne már! Van, aki szeretne enni! – morgott Sarah undort színlelve.

Mattre vigyorogtam, ő pedig az arcomból a fülem mögé simított egy hajtincset. Csak egy mindennapi kis gesztus volt tőle, de később sokszor eszembe jutott, mi lett volna, ha akkor nem hajol olyan közel hozzám és nem látja meg az autót.

– Mi a franc! – kiáltott.

Követtem a tekintetét, és a döbbenettől leesett az állam, amikor én is észrevettem azt a kis piros kocsit, ami a levegőbe

emelkedett és átugratott a dombtetőn. Pillanatok múlva megjelent egy másik is, ami majdnem ugyanolyan gyorsan haladt, csak kicsit óvatosabban. A második, kék villogós kocsi fülsértő szirénázása belehasított a nyári este csendjébe. Rémülten láttam, hogy egy mellékutcából kikanyarodik egy minibusz. Csak úgy tudta elkerülni az ütközést, hogy a sofőr beletaposott a fékbe, de így is csak néhány centin múlt, hogy nem történt baleset. A piros kocsi jó néhány parkoló autót végigkarcolt, úgyszólván üldözőjét egészen elnyelték a vörösen izzó szikrák.

A társaság többi tagja csak a minibusz fékcsikorgására nézett fel, de Matt már jóval előbb felmérte, mekkora veszélybe kerültünk. A kocsi még messze járt, de nagyon gyorsan száguldott felénk. Amikor a rendőrautó már majdnem beérte, a sofőr hirtelen elrántotta a kormányt, és alig tudta annyira megtartani a járművét, hogy ne szálljon bele az út szélén parkoló kocsikba. Matt felpattant a helyéről.

– Vége! Elveszítette az uralmát! Belénk fog jönni! El az ablaktól! MOST!

Akkor fogtuk csak fel, milyen rossz helyen ülünk: az étterem bejáratánál, egy teli üveg ablak mellett. Csak egy keskeny, alacsony járda választott el minket az úttól, amely élesen elkanyarodott a domb alján. Mindannyiunk számára egyértelművé vált, hogy elkerülhetetlen a katasztrófa.

Matt megmarkolta a vállamat, úgy kiabált. Hamarosan kitört a pánik, mindenki üvöltözött. Láttam, hogy a pincér elejt két tányért, majd sietősen távozik az asztaltól.

Hát, ezt nem lesz jó összetakarítani, gondoltam.

Nem mintha nem fogtam volna fel, mi történik, még csak nem is arról volt szó, hogy ne értettem volna, mit kiabál Matt.

Csak hirtelen mindent lassított felvételen láttam. Úgy tűnt, felesleges ez a nagy sietség, bőven van még idő arra, hogy felálljunk az asztaltól. Felesleges volt tönkretenni azt a két tál ételt.

Körülöttem fejtelenség volt. Jimmy és Sarah felugrott és Phil felé rohant, közben mindketten kiabáltak. Matt a vállamnál fogva felrántott a székről. A másik kezével Cathyt rángatta el az asztaltól.

Egy-két másodpercig tarthatott az egész jelenet, mialatt felborultak a székek meg a borosüvegek. Akkor valami szörnyen ostoba dolgot tettem: az ablak felé fordultam, és a közeledő kocsit néztem. Nagyon gyorsan jött, a motor fülsiketítően bűgött. Átlépte a záróvonalat, és vészesen közelített a kanyarhoz meg az étteremhez. Semmi jelét sem adta annak, hogy lassítani akarna.

Ennyi hülyeség elég is volt ahhoz, hogy Matt keze lecsússzon a vállamról. Elborzadva fordultam vissza a többiek felé, és azt láttam, hogy ő meg Cathy már messze vannak tőlem. Utánuk akartam menni, de a felfordulásban valahogy felborult Matt széke, és nekiperéselődött az oszlopnak. Ezzel elvágta az egyetlen menekülési útvonalamat.

Kétségbeesetten cibáltam a széket, de ezzel csak azt értem el, hogy még jobban beszorult az asztal és az oszlop közé.

– Rachel! – ordította teli torokból Sarah. – El onnan!

A rémülettől csak tátogni tudtam. Tisztában voltam vele, hogy onnan, ahol a többiek állnak, tökéletesen lehet látni a kocsit, amint közeledik az ablak felé, ami mellett én csapdába estem. Ütöttem, rúgtam a széket, ahogy csak az erőmből telt. A félelem és az adrenalin egyre csak fokozódott bennem, míg végül minden elnémult körülöttem, és csak azt hallottam, ahogy dübörög a fülemben a vér.

Kétségbeesetten néztem Mattre, és láttam, hogy felém indul. El sem hittem, ami azután történt: Cathy a karjába csimpszkodott, és visszahúzta.

– Ne, Matt, ne! Nincs már idő! Meghalsz!

Bizony, *minden szót* hallottam, és miközben az életemért küzdöttem, átvillant az agyamon a gondolat, hogy ha Cathy azt hiszi, ezt szó nélkül fogom hagyni, hát, nagyon téved.

Ekkor újabb csikorgást hallottam: a kocsí végre fékezett. Továbbra is a széket rángattam, de közben újból kinéztem az ablakon. Igen, a kocsí lassított, de már mindegy volt.

Egyre inkább betöltötte az ablakot és a látóteremet az autó, most már tisztán ki tudtam venni a sofőr rémült arckifejezését. Kikerekedett szemmel várta, hogy bekövetkezzen az elkerülhetetlen.

Nem is láttam, hogy jön. Döbbenetesen gyorsan rohanhatott oda hozzám. Az egyik pillanatban még csapdában voltam, a másikon átnyúlt az asztal fölött két erős kar, és megmarkolta a kezemet.

Máig sem tudom, honnan volt ennyi ereje, de Jimmy szó szerint kirántott az asztal mögül. Találkozott a tekintetünk, miközben lesodortam a terítőt, az üvegeket és a poharakat. Leírhatatlan félelmet olvastam ki a szeméből. Az erőlködéstől csak úgy dagadtak a nyakán az erek, mintha kábelek lettek volna a bőre alatt.

Belékapaszzkodtam, segíteni akartam neki. Kétségbeesetten próbáltam elrugaszkodni az asztaltól, de a terítő miatt kicsúszott alólam a lábam. A kocsí közben óriási puffanással elhagyta az úttestet, és felszaladt a járdára.

Jimmy elhajított. Nincs más szó arra, ami történt. Az asztal közepén voltam, aztán egyszer csak felkapott, és elhajított, mint egy rongybabát. Több méterrel arrébb, az asztalfőnél értem föl-det. De ehhez a bátor tethöz minden erejét felhasználta, és az idő is elfogyott: a kocsi belevágódott az ablakba.

Jimmy még mindig ott állt, teljesen kiszolgáltatva a veszély-nek, amikor betört az ablak.

Először a forróságot éreztem. A lábamat lenyomta valami ne-héz tárgy. Úgy égetett a fájdalom, mint a tűz. Mindenhol vizet láttam, aztán rájöttem, hogy ömlik a homlokomról az izzadság, folyik bele a szemembe és a számba. Kiabálni akartam, de nem jött ki hang a torkomon. A tüdőmet megtöltötte a füst. Mögöt-tem valaki sikoltozott, valaki más zokogott. Arrafelé akartam fordítani a fejemet, de a sós folyadéktól nem láttam semmit. Óvatosan felemeltem a kezemet, és megpróbáltam megdörzsöl-ni a szememet. A kezem csupa vér lett. Körülöttem mindenfelé törmelék, de annyi, hogy nem is láttam tőle a kiabáló és síró embereket. A kocsi félig bent volt, félig kint, nem láttam tőle semmit, azt sem, mennyi maradt belőle. A motorból dőlt a füst, a fal porrá tört. Észrevettem, hogy alattam és fölöttem minden-felé üvegcserepek vannak, tehát nyilván az ablak maradványai közt fekszem.

Még mindig hallottam a kiabálást, és valakik megpróbáltak utat törni felénk a romok között. Felénk. Nem csak felém, *persze* hogy nem. Jimmy is ott volt, amikor a kocsi becsapódott. Jimmy, aki visszajött értem, pedig már biztonságban volt.

Amikor elfordítottam a fejemet, még gyorsabban dőlt a vér, de akkor nem foglalkoztam ezzel. Néhány centire fel tudtam emelni a fejemet, hogy körülnézzek, hátha látom őt valahol. Még mindig túl nagy volt a füst és a por, de alig egy méterre tőlem éppen hogy ki tudtam venni egy alakot. Egy csomó téglá meg eldeformálódott fémelem, ami nyilván a kocsiból származott, furcsa szögben tornyosult egy nagy fehérség tetején. Kicsit élesedett a látásom, és rájöttem, hogy az a nagy fehérség az, ami az asztalunkból maradt, és azért nem a földön fekszik, azért áll olyan furcsán, mert valami, vagy inkább valaki, ott van alatta.

Semmi más nem érdekelt. Kapálóztam, mindenáron közelebb akartam jutni az asztalhoz, hogy lássam, mi van alatta. Először nem éreztem semmit, de aztán az ujjam hegye valami puha dologhoz ért.

– Jimmy! – kiáltottam reszelős hangon. – Jimmy, te vagy az? Hallasz engem? – De nem jött válasz. – Jimmy, jaj, ne, Jimmy! Mondj már valamit!

Lassacskán elült a por, és megláttam, mit érintettem meg az előbb. Jimmy alkarja természetellenes szögben állt ki az asztal maradványai alól. Csak ennyit láttam belőle, az alkarját. Erős volt és barna, mint néhány pillanattal azelőtt, amikor természetfeletti erővel kirántott a csapdából. De most nem mozgott. Már jóval a mentő kiérkezése előtt tudtam, hogy soha többet nem is fog megmozdulni.